

βαρειόνειρο τό, Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ὄνειρο.

Τὸ ἐν βαθεῖ ὕπνῳ ὄνειρον.

βαρειοξυλγὰ ἡ, ἀμάρτ. βαρυνξ' λγὰ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ξυλγὰ.

Ἀδιαθεσία πρὸς ἐργασίαν, νωθρότης, ὀκνηρία.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρειοσύνη.

βαρειοπόδαρος ἐπιθ. ΓΨυχάρ. Ἀγνή' 181.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ποδάρει.

Ὁ βαρέως βαδίζων, βηματίζων: Βαρειοπόδαρὰ τὰ μαν-
ροφορεμένα τ' ἀλόγατα προβαίνουν μετ' ὃ φέρετρο καὶ πάντε
ς τὸ νεκροταφεῖο.

βαρειοπούλλα ἡ, Ναύστ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βαρεῖα, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς, διὰ τῆς
καταλ. -πούλλα.

Μικρὰ σφύρα. Συνών. βαρειουδάκι.

***βαρειοπροῖκα** ἐπιθ. θηλ. βαροπροῖκα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. προῖκα.

Ἡ ἔχουσα μεγάλην προῖκα: Γνωμ.

Κάλλιον τὴν καλορριζικὴν παρὰ τὴν βαροπροῖκαν
(προτιμότερα τοῦ πλούτου ἢ εὐγένειας καὶ ἡ ἀγαθότης καὶ
ἐν γένει τὰ ἠθικὰ προσόντα). Συνών. *βαρειοπροϊ-
κοῦσα, βαρυπροικισμένη.

***βαρειοπροικοῦσα** ἐπιθ. θηλ. βαροπροικοῦσα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὐς. προῖκα καὶ τῆς πα-
ραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν
Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κέξ.

***Βαρειοπροῖκα**, ὃ ἰδ.

βαρειορριζικὸ τό, Ἡπ. Κέρκ. Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ριζικό.

Ἡ κακὴ μοῖρα ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Σὰν τὸ ἤθελε ἡ μοῖρα του, τὸ βαρειορριζικό του,
ἀρρώστησ' ὁ καλύτερος, ὁ πλούσιος καὶ ἀντρεπωμένος

Ἡπ.

Ὡς τό 'θελε ἡ μοῖρα της, τὸ βαρειορριζικό της,
τὰ πέρασε τὰ ἑκατό, τὰ διάβηκε τὰ χίλια

Κέρκ.

βαρειορριζικός ἐπιθ. Ἀνάφ. Ἀντικύθ. Ἡπ. Θήρ.

Ἴος Ἴων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κάμπ. Κάσ. Κέρκ. Κρήτ. Κύθν.

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Ρόδ. Τήλ. Χίος κ.ά.—Λεξ. Μπριγκ.

Πρω. Δημητρ. βαρειορριζικούς Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ριζικό.

Ὁ ἔχων βαρὺ ριζικό, ἀτυχής, δυστυχής ἐνθ' ἄν.:
Παροιμ.

Ἀνθρωπος βαρειορριζικός ἀτός του καὶ ἀπατός του
κάνει κακὸ τῆς μοῖρας του ποῦ δὲν τὸ κἀν' ὀχτρός του
(ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ἐξ ἰδίας ἀπερισκεψίας) Θήρ. || Ἀσμ.
Νὰ βγοῦν οἱ ναῦτες γιὰ νερό κ' οἱ σκλάβοι γιὰ τὰ ξύλα
κ' ἐγὼ τὸ βαρειορριζικό νὰ πέσω νὰ πεθάνω

Κέρκ.

Ἐνύχτωσε κ' ἐβράδυνασε καὶ ὅλοι πάνε νὰ κλίνουν
κ' ἐγὼ τὸ βαρειορριζικό σὰν ποῦ νὰ πάω νὰ μείνω;

Παξ. Συνεκδοχικῶς καὶ ἐπὶ πραγμάτων:

Ἀρχισε, γλώσσα, νὰ λαλῆς, ἀχείλη μου, μελέτα,
κορμί μου βαρειορριζικό, ὅσα τῷ ἄν' ἔχῃς πέτα

Ἴος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρειόμοιρος.

βαρειόσκυλλο τό, Ζάκ. Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. σκυλλί.

1) Σκύλλος νωθρός, ὀκνηρός. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος

ἀδρανής, ὀκνηρός, φυγόπονος.

Συνών. βαρειαρόσφυλλος, βαρειαρόσφυλλο, βα-
ρειαρόσφυλλος, βαρειαρόσφυλλο, κοπρόσφυλλο, τε-
μπελόσφυλλο.

βαρειοστεναμός ὁ, Λευκ. κ.ά.—ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 210

—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. στεναμός.

Βαθὺς στεναγμός ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Θιγαίνομαι, ξενίζομαι καὶ μοναχὸς θιγαίω

πῶς δὲ ραγίζουν τὰ βουνά, δὲν πέφτει τ' ἄστρο κάτω

ἀπὸ τὸν πόνο το' ἀδερφῆς καὶ ἀπ' τὸν καημὸ τῆς μάνας

καὶ ἀπὸ τὸ βαρειοστεναμὸ τῷ μαύρῳ χηράδω

ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βαρειαναστεναγμα.

βαρειοσύνη ἡ, Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ.) βαρυσύνη
Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρεῖος, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς.

Νωθρότης, ὀκνηρία, ραθυμία. Συνών. ἀδουλε-
ψιὰ 1β, ἀδουλιὰ 2, ἀκαμασιὰ, ἀκαματιὰ, ἀκαμα-
τσουλλιά, ἀκαματωσιὰ, ἀκαματωσύνη, ἀκαμω-
σιὰ 3, ἀραθυμιὰ 1, βαρειεμάρα, βαρειοξυλγὰ, βα-
ρειούλλα, βαρειωμάρα, βαρεμάρα, βαρεσιὰ 2,
βαρετωσύνη, βαρυκολία, ὀκνηρία, τεμπελιά,
τεμπελίκι, ἀντίθ. ἀβαρεσιὰ.

βαρειοταξιδιάρης ἐπιθ. ἀμάρτ. βαροταξιδιάρης
Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὐς. ταξίδι καὶ τῆς καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ταξιδεύων πολὺ μακρὰν ἢ ὁ μένων πολὺ εἰς τὰ ξένα:
Ἀσμ.

Ἐλ' ἀνοιξε τὸν Κωσταντῆ τὸν βαροταξιδιάρη.

βαρειοτουφεκὰ ἡ, ΣΠερεισιὰδ. Σκλάβ. 88.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. τουφεκὰ.

Βαρεῖα ἐκπυρσοκρότησις τουφεκιοῦ: Ποίημ.

Θαρεῖς πῶς παίρνουν τὰ βουνά, πῶς σχίζουν τὸν ἀέρα,
αὐτὲς οἱ βαρειοτουφεκῆς.

βαρειουδάκι τό, Σύμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βαρεῖα, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς.

Βαρειοπούλλα, ὃ ἰδ.

βαρειούλλα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρειούλλης.

Βαρειοσύνη, ὃ ἰδ.: Γνωμ.

Ὅπου δῆς χοῦρὲς μαγοῦλες, | ὕπνος εἶναι καὶ βαρειούλλες.

βαρειούλλης ἐπιθ. Κρήτ. Θηλ. βαρειούλλα καὶ βα-
ρειούλισσα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρεῖος, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς, καὶ τῆς κα-
ταλ. -ούλλης. Κατὰ τύπ. ὑποκορ.

***Βαρειεμῆς**, ὃ ἰδ.: Γνωμ. Ὅπου βαρειούλλης καὶ
φαγᾶς.

βαρειούτσικα ἐπίρρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά. βα-
ρούτσικα Ἀνδρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρειούτσικος.

Ὀλίγον τι δυσαρέστως ἐνθ' ἄν.: Βαρειούτσικα τὸν ἤρτε
ποῦ τ' ἄκουσε.

βαρειούτσικος ἐπιθ. σύνηθ. βαρούτσικος Ἀνδρ.
Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος—Λεξ. Μπριγκ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. βαρεῖος, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς, καὶ τῆς
καταλ. -ούτσικος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ὀλίγον τι βαρὺς σύνηθ.: Παιδὶ-σταμνάκι βαρειού-

